

Sygn. akt II Ca 436/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 17 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jacek Chmura
Sędziowie:	SSO Janusz Roszewski (spr.) SSR del. Anna Kruk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Jolanta Bąk

po rozpoznaniu w dniu 17 listopada 2016r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Państwowych S.A. w W.

przeciwko M. T.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrzeszowie

z dnia 28 kwietnia 2016r. sygn. akt I C 389/15

oddala apelację.

SSO Janusz Roszewski SSO Jacek Chmura SSR del. Anna Kruk

II Ca 436/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2016r. Sad Rejonowy w Ostrzeszowie zasądził od d pozwanego M. T. na rzecz powoda (...) Państwowe Spółki Akcyjnej w W. kwotę 10.969,27 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 12 listopada 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 28 kwietnia 2016 roku: oddalił powództwo w pozostałej części; zasądzoną należność rozłożył na 22 raty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty procesu.

Apelację od wyroku wniósł powód (...) Państwowe Spółki Akcyjnej w W. zaskarżając wyrok w części zasądzonej odsetki ustawowe od kwoty 10.969,27 zł od dnia 12.11.2015 r. do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetki ustawowe za

opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia 28.04.2016 r. (pkt 1), oddalającej powództwo co do kwoty 5.543,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty (pkt 2), rozkładającej na raty płatność zasądzoną w pkt 1 zaskarżonego wyroku kwoty (pkt 3).

Apelujący zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1. Naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy, tj. art. 230 K.p.c. poprzez niewłaściwe uznanie, że pozwany nie wypowiadając się co do twierdzeń strony powodowej nie zakwestionował faktów przez nią przedstawionych uzasadniających żądanie zasądzonej od niego kwoty 10.930,94 zł, podczas gdy powód dochodził od pozwanego kwoty w łącznej wysokości 16.551,13 zł co niewątpliwie wynika z dokumentów załączonych do akt niniejszej sprawy, art. 233 § 1 K.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie polegającej na błędnym przyjęciu, że zaległości z tytułu należności czynszowych wynoszą kwotę 10.930,94 zł, podczas gdy z przedłożonych do akt sprawy dokumentów jednoznacznie wynika kwota 12.280,41 zł jako kwota zaległego czynszu, art. 320 K.p.c. poprzez niewłaściwe uznanie, iż sytuacja materialna pozwanego uzasadnia jego zastosowanie i rozłożenie zasądzonych należności na raty, podczas gdy pozwany nie przedstawił żadnych dowodów potwierdzających wystąpienie szczególnie uzasadnionych okoliczności uzasadniających skorzystanie przez Sąd z możliwości rozłożenia świadczenia na raty.

2. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 455 w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez błędne ich zastosowanie, a w konsekwencji nieprawidłowe przyjęcie, że odszkodowanie za bezumowne korzystanie z lokalu mieszkalnego, jest świadczeniem, którego termin spełnienia nie jest oznaczony ani też nie wynika on z właściwości odszkodowania, wobec czego jego wymagalność powstaje dopiero z chwilą wezwania dłużnika do jego spełnienia,

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w części (tj. w zakresie części pkt 1, całego pkt 2 oraz całego pkt 3), poprzez uwzględnienie powództwa także co do kwoty 5.543,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia wytoczenia powództwa do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda odsetek ustawowych od kwoty 10.969,27 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia 31.12.2015 r. oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 01.01.2016 r. do dnia zapłaty bez rozkładania zasądzonej należności na raty, zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych; ewentualnie: uchylenie zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania wraz z rozstrzygnięciem o kosztach postępowania odwoławczego. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu za obydwie instancje, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie zasługuje na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w całości podziela ustalenia faktyczne i rozważania dokonane przez Sąd Rejonowy i uznaje je za własne. W takiej sytuacji gdy sąd odwoławczy orzeka na podstawie materiału dowodowego zgromadzonego w pierwszej instancji i aprobuje dotychczasowe ustalenia, nie musi ich powtarzać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2007 r., II CSK 18/07, Lex nr 966804; orzeczenie Sadu Najwyższego z dnia 13 grudnia 1935 r., C III 680/34. Zb. Urz. 1936, poz. 379, z dnia 14 lutego 1938 r., C II 21172/37, Przegląd Sądowy 1938, poz. 380 i z dnia 19 listopada 1998 r., III CKN 792/98, OSNC 1999, nr 4, poz. 83; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 marca 2006 r., I CSK 147/05).

Nie doszło do naruszenia wskazanych w apelacji przepisów postępowania dotyczących zasad gromadzenia materiału dowodowego, w szczególności zasad swobodnej oceny dowodów, które skarżący upatruje w ustaleniach obejmujących okoliczności mających wpływ na wysokość roszczenia oraz ocenę zastosowania art. 320 k.p.c.

Powód w pierwszym rzędzie podnosi w swojej apelacji zarzut naruszenia art. 230 i art. 233 § 1 k.p.c. Zarzut ten nie jest uzasadniony. Przepis art. 230 k.p.c. dotyczy wyłącznie skutku nie zaprzeczenia twierdzeń o faktach stanowiących

podstawę ustaleń faktycznych, nie zaś podstawę do oceny zasadności i wysokości dochodzonego roszczenia głównego i roszczeń akcesoryjnych.

Z kolei w myśl art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału. Sąd Rejonowy dokonując tej oceny nie naruszył reguł oznaczonych w powołanym tu unormowaniu, dającym wyraz obowiązywaniu zasady swobodnej oceny dowodów.

W żadnym razie nie jest uzasadnione dopatrywanie się przez powoda naruszenia przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów w odniesieniu do obliczenia zaległości w z tytułu należności czynszowych. Na podstawie zgromadzonego w sprawie i prawidłowo ocenionego materiału dowodowego Sąd I instancji zasadnie stwierdził, że łączna wysokość kwoty odszkodowania za okres wskazany w pozwie tj za 16 m-cy wynosi 10.930,94 zł. Powód kwestionując powyższe wyliczenie, jako sprzeczne z dokumentami przedłożonymi do akt, nawet nie wskazał z jakim dowodami i dlaczego pozostaje ono w sprzeczności. Już tylko z tej przyczyny zarzut, z którego wynika twierdzenie, że kwota ta powinna wynosić 12.280,41 zł nie zasługuje na aprobatę.

Podobnie nie zasługuje na uwzględnienie kolejny zarzut naruszenia art. 320 k.p.c. Skarżący w swojej argumentacji pomija, że stosując powyższy przepis Sąd Rejonowy wskazał nie tylko na sytuację materialną pozwanego, ale również na jego sytuację życiową, ustalona na podstawie jego zeznań, ale przede wszystkim na złożoną na rozprawie deklarację dobrowolnej i regularnej spłaty długu rozłożonego na raty.

Nie są też uzasadnione pozostałe zarzuty podnoszone przez powoda a dotyczące naruszenia art. 455 w zw. z art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez błędne ich zastosowanie.

W związku z treścią apelacji powoda podnieść też tu trzeba, co następuje.

W postępowaniu zmierzającym do ustalenia faktów sprawy należy uwzględnić rozkład ciężaru dowodu o którym rozstrzyga art. 6 k.c. stanowiąc, że ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Wobec podniesienia w apelacji zarzutu nieprawidłowej kapitalizacji odsetek ustawowych należy przede wszystkim podkreślić, że powód dochodzi świadczenia odszkodowawczego. Brak jest natomiast stosownych ustaleń co do wezwania pozwanego do zapłaty świadczenia odszkodowawczego co do poszczególnych wymagalnych kwot lub ich sumy w innym terminie niż wskazanym pismem z dnia 19 października 2015r.

Stosownie do art. 6 KC ciężar dowodu, że wezwanie zostało wystosowane do dłużnika oraz faktycznie dotarło do niego w taki sposób, że mógł on zapoznać się z jego treścią, spoczywa na wierzycielu (K. Zagrobelny, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz KC, 2016, s. 940).

Można wobec powyższego podnieść jedynie należy, że przyjęcie istnienia stanu opóźnienia jest możliwe wówczas, gdy dłużnik nie spełnia w terminie świadczenia pieniężnego określonego co do wysokości (art. 455 k.c.). Apelujący błędnie z wymagalności samego roszczenia odszkodowawczego wywodzi brak obowiązku wierzyciela do oznaczenia wysokości świadczenia odszkodowawczego w treści wezwania, stanowiącego oświadczenie woli prawokształtujące. Warunkiem istnienia stanu opóźnienia dłużnika w spełnieniu świadczenia pieniężnego jest to, aby dłużnik znał treść obowiązku, jaki ma spełnić (wysokość świadczenia pieniężnego) względnie czynniki, które pozwalają ustalić wysokość tego świadczenia. Tę wiedzę uzyskuje dłużnik bez wątpienia z chwilą dotarcia do niego wezwania do zapłaty wystosowanego przez wierzyciela (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 czerwca 2010 r., III CSK 308/09 por. też wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 30 marca 1998 r., III CKN 330/97, niepubl; z dnia 15 stycznia 2004 r., II CSK 352/02 oraz z dnia 10 lutego 2010 r., V CSK 269/09, OSNC 2010, nr 5, poz. 13).

W rozpoznawanej sprawie powód nie udowodnił wzywania pozwanego do spełniania świadczeń odszkodowawczych w kolejnym miesiącach powstania roszczeń zgodnie z art. 18 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów [...] . W tej sytuacji Sąd I instancji zasadnie stwierdził, że skapitalizowane roszczenie odsetkowe okazało

się zasadne tylko co do kwoty 38,33 zł od kwoty 10.930, 94 zł liczone od dnia 27.10.2015r. do dnia wytoczenia o nie powództwa. Sąd Rejonowy szczegółowo i należycie uzasadnił swoje stanowisko.

Już wobec powyższych stwierdzeń apelacja powoda jako nieuzasadniona podlega oddaleniu (art. 385 k.p.c.)

SSO Janusz Roszewski SSO Jacek Chmura SSO Anna Kruk